

udvalget en regel om, at hvis sagen indbringes for en højere administrativ myndighed inden for den frist, der er fastsat i den pågældende lovgivning, eller i øvrigt inden for rimelig tid, skal 1-årsfristen regnes fra meddelelsen af denne myndigheds afgørelse. Da det er sjældent, at der ikke findes en lovbestemt klagefrist, vil fordringshaveren i langt de fleste tilfælde have den fastsatte klagefrist at holde sig til, og hvis denne overholdes, vil der altid være tale om en rettidig reaktion.

Udvalget foreslår samtidig, at reglen tillige skal gælde, hvis sagen indbringes for Folketingets Ombudsmand, således at 1-årsfristen i disse tilfælde regnes fra meddelelse af ombudsmandens udtalelse. Baggrunden for dette forslag er, at kreditor i modsat fald uanset indbringelsen af det pågældende spørgsmål for ombudsmanden ville kunne være nødt til at anlægge retssag alene med det formål at afbryde forældelsesfristen. Udvalget har endvidere henvist til, at en tilsvarende regel gælder i Norge.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.3.2.3.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 21, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

3.3.2.4. *Indbringelse for private klage- og ankenævner*

Som det fremgår ovenfor under pkt. 3.3.1.2, foreslår udvalget, at en afgørelse truffet af et privat klage- eller ankenævn, som fastslår kravets eksistens og størrelse, og som er bindende for indklagede, skal medføre en »egentlig« afbrydelse af forældelsen.

I andre tilfælde, dvs. hvor afgørelsen – således som det oftest vil være tilfældet – ikke er bindende for parterne eller ikke fastslår kravets eksistens og størrelse, bør det efter udvalgets opfattelse gælde, at indbringelsen for nævnet har virkning som en foreløbig afbrydelse.

Parterne er ofte afskåret fra at anlægge sag ved domstolene, mens en klagesag verserer ved et privat klage- eller ankenævn. Det ville efter udvalgets opfattelse være u hensigtsmæssigt, hvis klagere var nødt til i stedet at anlægge sag ved domstolene alene for at afbryde forældelsesfristen. Udvalget finder det generelt ikke rimeligt, hvis klagere som benytter en eksisterende klageordning – der kan være indført af den pågældende branche selv – risikerer, at kravet forældes under klagesagsbehandlingen.

Udvalget finder, at alle typer af klagenævner bør være omfattet af reglen – dvs. uanset om nævnet er godkendt efter forbrugerklageloven, og uanset om der er

mulighed for at gå til domstolene, mens klagesagen verserer. Udvalget finder endvidere, at reglen bør gælde også i relation til eventuelle krav fra den indklagede.

Udvalget anfører, at en ordning, der ikke omfatter alle typer af nævner, vil være vanskelig at afgrænse, og at det vil kunne virke overraskende for fordringshaveren, hvis der indtræder forældelse, mens en klagesag verserer, uanset hvilken type klagenævn der er tale om.

Udvalget finder, at tillægsfristen for indbringelse for domstolene bør være en bestemt angivet frist.

Ved fastsættelsen af fristens længde bør der efter udvalgets opfattelse bl.a. tages hensyn til, at fordringshaveren i mange tilfælde vil ansøge om fri proces, inden der anlægges sag ved domstolene, og at sagsbehandlingen vedrørende en sådan ansøgning tager en vis tid. Udvalget foreslår bl.a. på den baggrund en frist på 1 år.

Udvalget foreslår, at 1-årsfristen regnes fra det tidspunkt, hvor klagenævnet har givet meddelelse om afgørelsen, dvs. nævnets afsendelse af afgørelsen. Dette bør efter udvalgets opfattelse også gælde i tilfælde, hvor den indklagede virksomhed har en frist på nogle uger (typisk 4-6 uger) til at meddele, om den vil være bundet af afgørelsen. En frist på 1 år regnet fra afgørelsen må generelt anses for tilstrækkelig også i disse tilfælde, og det vil være unødigt kompliceret at have forskellige frister afhængigt af, hvilke typer af nævner det drejer sig om.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.3.2.4.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 21, stk. 3 og bemærkningerne hertil.

3.3.2.5. *Begæring om syn og skøn uden for rets- eller voldgiftssag*

Det antages i dag, at iværksættelse af syn og skøn uden for rets- eller voldgiftssag ikke afbryder forældelsesfristen, og at dette gælder, uanset om retten har været involveret i udmeldingen af syn og skøn.

Udvalget finder imidlertid, at det vil være velbegrunderet at indføre en regel om udskydelse af forældelsesfristens udløb ved iværksættelse af syn og skøn uden for rets- eller voldgiftssag. En sådan syns- og skønforretning kan således i nogle tilfælde føre til, at anlæggelse af retssag bliver unødvendig, og dette gælder, uanset om det udenretlige syn og skøn er iværksat efter aftale mellem parterne eller sker ved rettens